

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број четрдесет

Jeff Pippenger

2026-02-03

Број четрдесет

Петар се симболички налазио у Кесарији Филиповој у трећи час, на путу ка Кесарији Приморској и деветом часу. Према Матеју и Марку, шест дана касније, Петар, Јаков и Јован били су на Гори Преображења. Лука каже осам дана, између Панијума и Горе. Од врата пакла, у Кесарији Филиповој, до смрти на крсту, са заустављањем успут на Гори Преображења. Три корака од Панијума до закона о недељи. Кесарија на почетку, Гора у средини, и Кесарија на крају. Пакао на почетку, смрт на крају, са славом Божјом у средини. Алфа побуна представљена вратима пакла и омега побуна представљена смрћу Сина Божјег.

Ćesarija Filipova je temelj, jer je tamo Hristos označio Stenu na kojoj će sazidati svoju crkvu. Gora Preobraženja je drugi korak, gde je hram dovršen i postavljen zaglavni kamen. Treći korak suda na krstu usledio je potom.

И рече им: Заиста вам кажем: има неких међу онима што овде стоје који неће окусити смрти док не виде Царство Божије да је дошло у сили. И после шест дана Исус узе са собом Петра, и Јакова, и Јована, и изведе их саме на високу гору; и преобрази се пред њима. И хаљине његове постадоше сјајне, веома беле као снег; тако да их никаква ваљаоница на земљи не може тако убелити. И јави им се Илија с Мојсијем; и говораху с Исусом.

А Петар одговарајући рече Исусу: Учитељу, добро нам је овде бити; и да начинимо три сенице: једну теби, и једну Мојсију, и једну Илији.

Јер није знао шта да каже; јер их беше обузео велики страх. И појави се облак који их заклони; и из облака дође глас говорећи: Ово је Син мој љубљени; Њега послушајте. И одједном, кад погледаше унаоколо, никога више не видеше, осим самога Исуса са собом. А када силажаху с горе, заповеди им да никоме не казују шта су видели, док Син човечији не устане из мртвих. И ту реч задржаше у себи, питајући један другог шта значи устајање из мртвих. Марко 9:1–10.

На гори Петар предлаже да подигне сеницу за Мојсија, Христа и Илију.

„Мојсије је прошао кроз смрт, али је Михаило сишао и дао му живот пре него што је његово тело видело распаљивост. Сатана је настојао да задржи тело, полажући право на њега као на своје; али је Михаило васкрсао Мојсија и узео га на небо. Сатана је огорчено хулио на Бога, оптужујући Га да је неправедан што допушта да му плен буде отет; али Христос није укорио Свога противника, премда је управо кроз његово искушење слуга Божји пао. Он га је кротко упутио Своме Оцу, говорећи: „Господ да те укори.““

„Исус је рекао Својим ученицима да међу онима који стоје с Њим има неких који неће окусити смрти док не виде царство Божје да долази у сили. На преображењу се ово обећање испунило. Лице Исусово тамо се променило и засијало као сунце. Његова хаљина била је бела и блистава. Мојсије је био присутан да представља оне који ће бити подигнути из мртвих при другом јављању Исуса. А Илија, који је био узнет а да није видео смрт, представљао је оне који ће при другом Христовом доласку бити промењени у бесмртност и биће узнети на небо а да не виде смрт. Ученици су са запрепашћењем и страхом посматрали узвишено величанство Исусово и облак који их је осенио, и чули глас Божји у страшном величанству како говори: ‘Ово је Син Мој љубљени; Њега послушајте.’“ Рани списи, 164.

Гора Преображења указује на три скиније. Скинију Мојсијеву на почетку старога Израила, скинију Христову, представљену Његовим оваплоћењем, и скинију која јесу сто четрдесет и четири хиљаде, представљену Илијом. Сто четрдесет и четири хиљаде су они који не окушају смрт, док не виде Други Христов долазак. Гора указује на тренутак у коме се печат утискује на сто четрдесет и четири хиљаде.

Скинија сто четрдесет и четири хиљаде подиже се у антитипском празнику Сеница. Гора поистовећује оне који не окушају смрт и износи три сведока да, када виде славу Божју на гори, то је антитипски празник Сеница.

Они се подижу као скинија Илијина, која је почела да се подиже 2023. године, када су и Мојсије и Илија били васкрснути. Најпре је положен темељ, то јест једини темељ који се може положити, а тај темељ је Христос, угаони и темељни камен. Потом се поставља завршни камен, који представља запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, као што је представљено на Гори Преображења. На Гори Петар, Јаков и Јован представљају оне који заиста не окушавају смрт. Петар је касније записао да су царско свештенство они који су окусили да је Господ добар и који су били духовни дом. Они су окусили живот, стога не окушавају смрт.

Ако сте, дакле, окусили да је Господ благ. Приступајући Њему, као живом камену, који, истина, људи одбацише, али који је од Бога изабран и драгоцен, и ви се, као живо камење, зидајте у духовни дом, свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. Зато и стоји у Писму: Ево, полажем на Сиону крајеугаони камен, избрани, драгоцени; и ко верује у Њега неће се постидети. 1 Петрова 2:3–6.

Реч преведена као „постиђени“ значи „постидети се“. Остатак је представљен Петром, а њихова радост је супротстављена онима који су одбацили поруку позне кише. Кључ за сто четрдесет и четири хиљаде, јер су Петру били дати „кључеви“ царства, јесте „камен од угла главни“ који је био положен на Сиону. Тај камен је чудесан у очима праведних, а камен спотицања пијаницама Јефремовим.

Камен који одбацише зидари постаде глава од угла. Ово је од Господа; дивно је у нашим очима. Псалми 118:22, 23.

Исус је прокоментарисао ове стихове у закључку приче о винограду.

Исус им рече: Зар никада нисте читали у Писмима: Камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла; то би од Господа, и дивно је у очима нашим? Зато вам кажем: одузеће се од вас царство Божије, и даће се народу који доноси његове плодове. И ко падне на тај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатреће га у прах. А кад првосвештеници и фарисеји чуше његове приче, разумеше да о њима говори. И тражећи да га ухвате, побојаше се народа, јер су га држали за пророка. Матеј 21:42–46.

Ко год прихвати темељну поруку, биће сломљен, јер је Стена Христос, а дело јеванђеља јесте да понизи човека до праха.

„Шта је оправдање вером? То је Божје дело којим се човекова слава полаже у прах, и којим Он чини за човека оно што човек није у својој моћи да учини за себе. Када људи увиде сопствену ништавност, припремљени су да се обуку у Христову праведност. Када почну да хвале и узвисују Бога сав дан, тада посматрањем бивају преображавани у то исто обличје. Шта је нановорођење? То је откривање човеку каква је његова сопствена стварна природа, да је у себи безвредан.“ Manuscript Releases, volume 20, 117.

Ко год одбаци камен темељац, бива уништен, као што је био случај са древним Израиљем у испуњењу Исусове примене приче о винограду. Јевреји су одбацили Христа; тиме су одбацили и Мојсија, јер да су веровали Мојсију, веровали би и Христу. Одбацили су Божји закон, учећи као науку заповести људске. Христос, Мојсије и Закон јесу све симболи темеља, а Христос је једини темељ који се може положити; али Христос као темељ представљен је многим симболима. И Мојсије и Закон јесу прикази те чињенице. Христос је једини темељ, али то значи само да су остали темељи у Његовој пророчној Речи једноставно симболи неког вида Његовог карактера.

Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, а то је Исус Христос. 1. Коринћанима 3:11.

Исус је Реч, и као такав, правила унутар Његове Речи представљају Њега самога. Зато сестра Вајт бележи да су Десет заповести препис Христовог карактера. Он је Први и Последњи, и када је представљен на овај начин, то показује да Христос увек илуструје крај нечега заједно са почетком нечега. Као Реч, Он је такође и „Истина“, а истина је пророчки оквир. Он је Лав из Јудиног племена када запечаћује и отпечаћује Своју Реч. Он је такође и камен угаони који постаје камен заглавни. Камен угаони је једноставно приказ Њега као темеља, или првог слова хебрејске речи „истина“. Заглавни камен је крунишуће дело на храму, и када је усклађен са оквиром истине, заглавни камен је двадесет и два пута моћнији од камена угаоног. Оно што је чудесно у очима оних који су окусили да је Господ добар, јесте то како начела оквира истине, усклађена са каменом угаоним и заглавним, откривају један од пророчких кључева који су били дати Петру.

Прво слово алфа је један, али последње слово омега је двадесет и два. Милерови драгуљи сијају као сунце, али када је човек са четком за прљавштину саставио драгуље, они су били десет пута сјајнији. Препознавање да је крај пророчке линије исти, али моћнији од почетка пророчких линија, јесте „чудесно“. То је елемент Христовог карактера; то је један од

кључева датих Петру да свеже сто четрдесет и четири хиљаде.

Петров „духовни дом“ јесте ковчежић из сна Вилијама Милера, а такође и Малахијино складиште десетака и приноса. Када се отворе небески прозори, једна класа бива избачена из просторије, а друга класа бива бачена у ковчежић и дата су јој бела ланена одела Божје победоносне цркве.

„Свечано и јавно народ Јуде обавезао се да ће бити послушан Божјем закону. Али када је утицај Јездре и Немије за извесно време био уклоњен, многи су отпали од Господа. Немија се био вратио у Персију. За време његовог одсуства из Јерусалима, увукла су се зла која су претила да изопаче народ. Идолопоклоници не само да су стекли упориште у граду, него су самим својим присуством оскврнили и саме храмовне просторе. Путем мешовитих бракова, успостављено је пријатељство између првосвештеника Елијасива и Товије Амонца, огорченог непријатеља Израиља. Као последица овог несветог савеза, Елијасив је допустио Товији да заузме једну одају повезану с храмом, која је дотле била коришћена као складиште за десетке и приносе народа.“

„Zbog okrutnosti i podmuklosti Amonaca i Moavaca prema Izrailju, Bog je preko Mojsija objavio da oni zauvek treba da budu isključeni iz zbora Njegovog naroda. Vidi 5. Mojsijeva 23:3–6. Prkoseći toj reči, prvosveštenik je izbacio prinose pohranjene u odaji doma Božjeg, da bi načinio mesto ovom predstavniku proskribovanog naroda. Veći prezir prema Bogu nije se mogao pokazati nego ukazivanjem takve naklonosti ovom neprijatelju Boga i Njegove istine.“

„По повратку из Персије, Немија је сазнао за дрско скрнављење и без одлагања предузео мере да избаци уљеза. ‘Веома ме је заболело’, изјављује он; ‘зато избацих све покућство Товијино из одаје. Потом заповедих, и они очистише одаје; а онде опет унесох сасуде дома Божјега, с даром од јела и кадом.’“

„Не само што је храм био оскрнављен, него су и приноси били злоупотребљени. То је тежило да обесхрабри великодушност народа. Они су изгубили своју ревност и усрдност, и нерадо су давали своје десетке. Ризнице дома Господњег биле су оскудно снабдеване; многи од певача и других који су били запослени у храмској служби, не примајући довољну потпору, напустили су дело Божје да би радили на другом месту.

„Немија је приступио делу да исправи ове злоупотребе. Окупио је оне који су били напустили службу у Дому Господњем, „и поставио их на њихово место“. То је улило народу поверење, и сва Јуда донесе „десетак од жита и од новог вина и од уља“. Људи који су „сматрани вернима“ бише постављени „над ризнице као ризничари“, „и њихова је служба била да деле својој браћи“.“ Пророци и цареви, 669, 670.

Када је Немија „избацио Товију“, тиме је предсказивао Христа који ће истерати мењаче новца из истог тог храма. Није био у питању само храм, него управо одаја у храму у којој су се чувале десетине. Када је Елијаким, Филадельфијанин, заменио Севну, Лаодикијанина, Севна је био ризничар који је био бачен у далеку земљу.

Овако говори Господ Бог над војскама: Иди, приступи том ризничару, Севни, који је над домом, и реци: Шта ти имаш овде? и кога ти имаш овде, те си себи овде исклесао гроб,

као онај који себи клеше гроб на висини, и себи усеца пребивалиште у стени? Гле, Господ ће те бацити у силно ропство, и заиста ће те покрити. Он ће те заиста нагло завитлати и бацити као лопту у пространу земљу; онде ћеш умрети, и онде ће кола твоје славе бити срамота дому господара твојега. И отераћу те с твога места, и из твога положаја свргнуће те.

И десиће се у онај дан да ћу позвати слугу свога Елијакима, сина Хелкијина. И обући ћу га у твоју хаљину, и опасати га твојим појасом, и предаћу му твоју власт у руке; и биће отац становницима Јерусалима и дому Јудином. И кључ дома Давидовог метнућу му на раме; те ће отворити, и нико неће затворити; и затвориће, и нико неће отворити.

И учврстићу га као клин на сигурном месту; и биће славни престо дому оца својега. И о њега ће окачити сву славу дома оца својега, потомство и изданак, све судове мале вредности, од судова чаша па до свих судова крчага. У тај дан, говори Господ над војскама, клин који је учвршћен на сигурном месту биће уклоњен, и биће одсечен, и пашће; и терет који је био на њему биће одсечен: јер Господ је рекао. Исаија 22:15–22.

У дан када Шевна, безумни Лаодикејац, буде избачен, Елијакиму се даје управљање црквом победоносном. Када Христос очисти храм сто четрдесет и четири хиљаде од смећа које је прекрило драгоцене драгуље, Он показује да ће „покрити“ оне које представља Шевна. Пре него што су се отворили небески прозори, драгуљи су били покривени смећем, а када се смеће избаци, тада је смеће покривено срамотом. Сан Вилијама Милера указује на печатење сто четрдесет и четири хиљаде.

Ковчежић је Малахијино спремиште, Петров духовни дом и Илијин шатор који је Петар пожелео да сагради. Човек са четком за прашину приказује запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде када Он баца драгуље у ковчежић. Малахија указује на пробу која доказује да се Божји народ заиста вратио к Њему.

Тада они који се бојаху Господа говораху често један другоме; и Господ пази, и чу то, и пред Њим би написана књига за спомен онима који се боје Господа и који мисле на име Његово. И они ће бити моји, вели Господ над војскама, у онај дан кад начиним своје драгоцености; и поштедећу их као што човек штеди свога сина који му служи. Тада ћете се обратити и распознаћете разлику између праведника и безбожника, између онога који служи Богу и онога који Му не служи. Малахија 3:16–18.

Повратак је кључна реч у овом одломку, јер Бог позива свој народ да се врати к Њему, али Он такође позива тај народ да Га окуша, враћањем десетака и приноса, а постоји и време када ће се праведни „вратити“, и чинећи тако, они ће „разликовати“ између мудрих и неразумних. Они који су се бојали Господа, и који су мислили о Његовом имену, јесу они који треба да буду застава сто четрдесет и четири хиљаде.

Страх Господњи је прва проба, те када шеснаести стих каже: „Тада они који се боје Господа“, то упућује натраг на пророчки наратив.

Ваше речи беху жестоке против мене, говори Господ. А ви говорите: Шта смо говорили толико против тебе? Говорили сте: Узалуд је служити Богу; и каква је корист што смо

држали његову уредбу и што смо ходили жалосно пред Господом над војскама? И сада охولة називамо срећнима; да, они који чине безакоње бивају узвишени; да, и они који кушају Бога бивају избављени. Малахија 3:13–15.

Малахија каже: „и сада називамо охولة срећнима.“ Пијанице Јефремове називају се „круном охолости“, и радују се када помисле да су Мојсије и Илија, два пророка која су их мучила, мртви. Толико су се радовали да су слали дарове једни другима.

И лешеве њихови лежаће на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где и Господ наш би распет. И гледаће из народа и племена и језика и незнабожаца лешеве њихове три дана и по, и неће допустити да се лешеве њихови положе у гробове. И обрадоваће се они који живе на земљи над њима, и веселиће се, и слаће дарове један другоме; јер ова два пророка мучише оне који живе на земљи. Откривење 11:8–10.

Охоли су срећни од 18. јула 2020. па све до 2023. године. Дана 18. јула 2020. порука је била „дрска“ против „Господа“. Дана 18. јула 2020. нисмо препознали колико смо страшно говорили против Бога и Његове Речи. Разочарани, ушли смо у време чекања, представљено јадиковком: „Узалуд је служити Богу; и каква је корист што смо држали Његову уредбу и што смо ходили жалосно пред Господом над војскама?“ То је упоредно с Јеремијиним јадиковањем, када он приказује прво разочарање.

Нисам седео у збору подсмевача, нити се радовао; седео сам сам због руке твоје, јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да се исцели? Хоћеш ли ми ти бити сасвим као лажа, и као воде које пресахњују? Јеремија 15:17, 18.

Наше речи биле су смеле са предсказањем од 18. јула 2020, а тада нисмо знали колико смо се тешко побунили. При разочарању већ је било у току време одлагања, док је једна група туговала, а друга се радовала. У том контексту Малахија каже:

Тада они који се бојаху Господа говораху често један другоме; и Господ пази, и чу то, и књига споменица би написана пред Њим за оне који се боје Господа и који мисле о имену Његовом. И биће Моји, вели Господ над војскама, у онај дан кад саберем своје драгоцености; и поштедећу их, као што човек штеди свога сина који му служи.

Тада ћете се вратити и распознати између праведника и безбожника, између онога који служи Богу и онога који Му не служи. Малахија 3:16–18.

Године 2024. дошао је темељни испит, представљен као страх Господњи. У том испиту показале су се две класе, а група која је сачињавала те две класе често је разговарала међу собом на редовним Zoom састанцима, током три и по дана. Господ је слушао њихове разговоре. Класа која се бојала Господа мислила је о Његовом имену: Палмони, Лав из племена Јудина, Алфа и Омега, Истина, Реч, Чудесни Лингвиста, угаони и завршни камен, Јагње, Небески Првосвештеник, Храм, Стена. Они који су ушли у ту књигу треба да буду драгуљи на круни која представља заставу царства славе. Када Он састави те драгуље, тада се они враћају и разликују праведнога од безбожника. Када Он положи драгуље у ковчежић,

тада се распознаје ко је луд, а ко мудар.

Малахија бележи:

Вратите се к мени, и ја ћу се вратити к вама,

А ви рекосте: У чему да се вратимо?

Донесите све десетке у ризницу, да буде хране у дому мојем, и окушајте ме сада у томе, вели Господ над војскама, нећу ли вам отворити уста неbesке и излити на вас благослов, тако да неће бити довољно места да га примите.

Ризница је ковчежић, а десетци су мудре девојке. Ризница је Божја Реч положена у нови оквир истине. Драгуљи који се полажу у тај ковчежић јесу истине повезане са вешћу поноћног вапаја. Десетци су били чувани у одређеној одаји у храму, као што је утврђено у Немијином чишћењу. Ковчежић и ризница, или Петров духовни дом, представљају Божји храм, а драгуљи представљају људске храмове који су сједињени с Божанством у тајном месту Свевишњег. Људски весници не могу се одвојити од божанске вести. Драгуљи су и Божји весници, а уједно су и вест коју објављују. Надахнуће често поистовећује вест и весника као јединствену целину.

„Бог је позвао Своју цркву у ове дане, као што је позвао древни Израиљ, да стоји као светлост на земљи. Моћним секачем истине, вестима првог, другог и трећег анђела, Он их је одвојио од цркава и од света да би их довео у свето приближење Себи. Учинио их је повереницима Свога закона и њима је поверио велике истине пророштва за ово време. Као што су свети пророчки искази били поверени древном Израиљу, тако су и ово света поверена добра која треба саопштити свету. Три анђела из Откривења 14 представљају народ који прихвата светлост Божјих порука и полази као Његово оруђе да објави опомену по свој дужини и ширини земље. Христос објављује Својим следбеницима: ‘Ви сте светлост свету.’ Свакој души која прихвата Исуса, крст са Голготе говори: ‘Погледајте вредност душе: „Идите по свему свету и проповедајте јеванђеље свакоме створењу.”’ Не сме се допустити ничему да омета ово дело. То је најважније дело за ово време; оно треба да досеже далеко као вечност. Љубав коју је Исус показао према људским душама у жртви коју је поднео за њихово искупљење, покретаће све Његове следбенике.” Сведочанства, том 5, 455.

Почећемо да повезујемо ове појмове у наредном чланку.

„Током последњих педесет година свога живота, имала сам драгоцене прилике да стекнем искуство. Имала сам искуство у вестима првог, другог и трећег анђела. Анђели су приказани како лете посред неба, објављујући свету вест упозорења, која има непосредан значај за људе који живе у последњим данима историје ове земље. Нико не чује глас ових анђела, јер су они симбол који представља Божји народ који ради у складу са небеским свемиром. Људи и жене, просвећени Божјим Духом и посвећени кроз истину, објављују три вести по њиховом реду.

„Учествовала сам у овом свечаном делу. Готово целокупно моје хришћанско искуство испреплетено је с њим. Има оних који сада живе а чије је искуство слично моме. Они су препознали истину која се открива за ово време; ишли су у корак с великим Вођом, Кнезом Господње војске.

„У објављивању ових вести испуњена је свака појединост пророштва. Они који су имали предност да учествују у објављивању ових вести стекли су искуство које је за њих од највише вредности; а сада, када се налазимо усред опасности ових последњих дана, када ће се са свих страна чути гласови који говоре: ‘Ево Христа’, ‘Ево истине’; док је терет многих да уздрмају темељ наше вере који нас је извео из цркава и из света да бисмо стајали као посебан народ у свету, као Јован, и наше сведочанство биће изнесено:“

„Оно што беше од почетка, што смо чули, што смо својим очима видели, што смо посматрали, и што су наше руке опипале, о Речи живота; ... оно што смо видели и чули, то вам објављујемо, да и ви имате заједницу с нама.“

„Сведочим о ономе што сам видео, о ономе што сам чуо, о ономе што су моје руке опипале од Речи живота. И знам да је ово сведочанство од Оца и Сина. Видели смо и сведочимо да је сила Светога Духа пратила излагање истине, опомињући пером и гласом, и дајући поруке својим редом. Порицати ово дело значило би порицати Светога Духа и ставило би нас у друштво оних који су отпали од вере, слушајући заводничке духове.“

„Непријатељ ће ставити у дејство све како би искоренио поуздање верника у стубове наше вере у вестима из прошлости, које су нас поставиле на узвишену платформу вечне истине и које су утврдиле дело и дале му карактер. Господ Бог Израилев извео је свој народ, откривајући му истину небеског порекла. Његов глас се чуо, и још се чује, говорећи: Идите напред од снаге ка снази, од благодати ка благодати, од славе ка слави. Дело се учвршћује и шири, јер је Господ Бог Израилев одбрана свога народа.“

„Они који се теоријски држе истине, такорећи само врховима прстију, који њена начела нису унели у унутрашњу светињу душе, него су животворну истину задржали у спољашњем дворишту, неће видети ништа свето у прошлој историји овога народа, која их је учинила оним што јесу и утврдила их као озбиљне, одлучне, мисионарске раднике у свету.“

„Истина за ово време је драгоценост, али они чија срца нису била сломљена падом на Стену, Христа Исуса, неће видети нити разумети шта је истина. Они ће прихватити оно што годи њиховим схватањима, и почеће да граде други темељ уместо онога који је постављен. Ласкаће сопственој сујети и самовредновању, мислећи да су способни да уклоне стубове наше вере и да их замене стубовима које су сами осмислили.“

„То ће се наставити све док буде трајало време. Свако ко је био поман проучавалац Библије видеће и разумеће озбиљан положај оних који живе у завршним призорима историје ове земље. Они ће осетити сопствену недовољност и слабост, и учиниће својим првим задатком да имају не само обличје побожности, него живу везу с Богом. Неће се усудити да почину све док се Христос не обликује у њима, нада славе. Ја ће умрети;

понос ће бити истеран из душе, и они ће имати Христову кротост и благост.“ Notebook Leaflets, 60, 61.